

Wendy Holdenová

I KRÁSA MŮŽE ZABÍJET

Psychotriller
od autorky bestselleru
Narodili se, aby přežili

Mladá fronta

I krása může zabíjet

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

Wendy Holdenová

I krása může zabíjet – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

I krása může zabíjet

Wendy Holdenová

I KRÁSA MŮŽE ZABÍJET

Wendy Holdenová

MLADÁ FRONTA

Přeložila Lucie Johnová

Text © Wendy Holden, 2019
Translation © Lucie Johnová, 2019

ISBN 978-80-204-4603-9 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-204-5380-8 (ePUB)
ISBN 978-80-204-5382-2 (Mobi)
ISBN 978-80-204-5381-5 (PDF)

*Pro toho, jehož životodárné světlo mě provedlo labyrintem
až do místa, které nazývám domovem –
lepšího než smyšlený příběh
a krásnějšího než slova. Do jeho srdce.*

SKLO: Anorganická látka vytvořená smísením jednotlivých složek a jejich úpravou do amorfního stavu, takže nedojde ke krystalizaci. Následkem toho je sklo při normální teplotě vždy nestabilní: vnitřní molekulární napětí může mít za následek samovolné prasknutí hotového výrobku. Pokud jsou však jednotlivé složky přesně vyvážené a směs je správně zahřáta a zchlazena (zchlazení i další zahřátí je velmi pomalé), může být tento problém v praxi redukován na přijatelnou míru...

(Treccani, Italská encyklopedie)

SKLO: sodné sklo, benátské sklo, draselné sklo, český křišťál, křišťálové sklo, olovnaté sklo, anglické sklo, laboratorní sklo, optické sklo, fotochromické sklo, oxidové sklo, kovové sklo, luxferové sklo, pantografované sklo, opálové sklo, achátové sklo, ametystové sklo, Annino sklo, aventurinové sklo, pyrex sklo, rubínové sklo, supremax, skleněná vlákna, sklovina, kryston, izolační sklo, dvojsklo, tabulové sklo, termosklo, vodní sklo...

(Tezaurus jazyka českého)

Občas si říkám, kolik dechu na ty své skleněné výtvary asi vyplýtvala. Kaštanové vlasy s měděnými odlesky měla odhrnuté z obličeje zrudlého žárem sklářské pece, nohy maličko od sebe, tělo pod montérkami šlachovité, pak se trochu zaklonila a po každé jen jednou jedinkrát foukla do náustku sklářské píšťaly. Palcem přidržela její konec a čekala, až bublina vzduchu dospěje ke kouli roztaveného skla, která se kroutila a svíjela jako živá bytost.

S každým dalším fouknutím baňka rostla, jako když pozorujete matku, která přivádí na svět dítě – jedno nepatrné dýchnutí za druhým. Ještě dnes, když držím v ruce jeden z plodů jejího úsilí a prsty kloužu po jeho měňavém povrchu – tvrdém a odolném jako kámen –, si v duchu představuju, že její dech je tam uvnitř stále uvězněný, zamrzlý v čase. Jako moucha v jantaru.

Tisknu k jejímu výtvaru rty, něžně ho líbám a přeju si, abych byl stejnou něhu projevoval za života i jí; chlad, který na rtech cítím, mi však připomíná pouze smrt. To pomyšlení mě naplňuje hořkostí a musím bojovat s pokušením rozbít tu věc na dva kusy a hladově se přisát k té maličké vzduchové bublině, které se tak lehkomyšlně vzdala. Ale místo toho tu krásu jen opatrně vrátím tam, kam patří, do jedné z vitrín, které jsem nechal zhotovit na zakázku, abych v nich mohl vystavit poslední dochované pozůstatky jejího díla. Sedím tu před nimi v tajuplném ultrafialovém světle, v němž nejlépe vynikne jejich zvláštní záře, a znovu se vracím v čase do okamžiku, kdy každému z nich vdechla život. Do doby, kdy jsem byl šťastný.

Dnes už mi nic jiného nezbylo, mám jen tyhle dokonalé skleněné bubliny. Každá z nich představuje jeden jediný krystalizovaný dech jediné ženy, kterou jsem kdy miloval. Ženy, kterou jsem svou láskou zabil...

OHĚŇ: Stav nebo proces hoření, při němž se některé látky kombinují v chemické reakci s kyslíkem za vzniku jasného světla a tepla.

Poprvé jsem ji spatřil v roce 1983, patnáct let po Pražském jaru, během něhož se zdálo, že je možné všechno – dokud celému národu nedošlo, že není možné nic. Stála v otevřených dveřích a opírala se o veřeje, ve vlasech se jí odráželo žluté letní světlo. Nevšimla si, že stojím jen pár metrů od ní, a mně veškerý zdravý rozum uvízl v hrdle. Narodila se ve stejném roce, v němž proběhlo ono slavné politické vzednutí, a v téhle chvíli se živě bavila se svým otcem – jediným mužem, kterého milovala.

Panebože, jak já tomu starému muži záviděl! Prsty jemně přejížděla po pergamenové pokožce jeho tváře v láskyplném důvěrném gestu, a on si zřejmě ani neuvědomoval, že se ho dotýká. Co bych za to dal, kdybych mohl být na jeho místě – navzdory tomu výmluvnému číslu, které měl vytetované na předloktí. Už tehdy mi bylo jasné, že pokud chci zůstat v její blízkosti, nemám jinou možnost než se vlichotit do přízně jejímu otci. Ať se hnul kamkoli, vždycky byla s ním a já věděl, že pokud se tam budu vyskytovat taky, můžu přinejmenším nasát trochu té její esence.

Nebylo to snadné. Její otec mi od začátku nevěřil. Jeho oslabené srdce poznamenaly roky podezíravosti. Co může takový soudruh z města, jako jsem já, vědět o sklářském umění? Proč jsem se ze stověžaté matičky Prahy uchýlil zrovna k nim do lesů, když o jejich řemesle nic nevím a nerozumím mu, a ještě k tomu mám – jak to formuloval – místo šikovných rukou neohrabané medvědí pracky?

Něco jsem ovšem přece jen uměl – uměl jsem ochotně plnit rozkazy a chovat se podlézavě. Okamžitě mu bylo jasné, co

jsem zač (s tímhle typem lidí se v lágru setkával často) a neochotně připustil, že by ze mě mohl být spolehlivý a servilní podřízený.

Měl pravdu. Nic mi nebylo zatěžko. Bez ohledu na to, jak těžce a jak dlouho do noci mě nutil pracovat, jsem jeho příkazy plnil vzorně. Dával mi mizerný plat, k večeři jsem měl jen polévku s bramborami a pár nevábnych kousků masa, spát jsem musel v nevytopeném skladu. Vstával jsem s rozedněním, vylil jsem nočník a opláchl se v latoru s vodou tak studenou, že se na ní tvořil led.

S žaludkem zahřátým trochou kávy jsem každou dvanáctihodinovou směnu začínal tím, že jsem důkladně roztopil sklářskou pec: zásoby bukového, smrkového a březového dřeva jsem si přivážel z lesa. Připravil jsem dopolední várku, přiložil do roztáčecí pícky, z podlahy zametl střepy z předešlého dne a připravil sklářské písťaly. Z náradí a litinových forem jsem ostrým kovovým nástrojem oškrábal zbytky skla, navíc bylo třeba udržovat stálou teplotu v chladicí peci, kam se ukládaly hotové výrobky starého skláře a později – stále častěji – i jeho mladičké nástupkyně.

Jaké výhody mi tahle práce přinášela? Především jsem mohl dýchat stejný vzduch jako ona, sledovat, jak ji otec učí řemeslo, žasnout nad tím, jak dokonale se řídí jeho pokyny, naslouchat jejímu zvonivému smíchu. I když téměř nebrala na vědomí, že vůbec existuju, připadal jsem si jako ten nejšťastnější člověk na světě.

A pak přišel den, který mi úplně změnil život. V odpoledním oparu bylo ve sklárně příjemné teplo a vládl tam klid, okolní vzduch, prostoupený dýmem hořícího dřeva, jako by ztěžkl. Její otec odpočíval nahoře v patře, kam si občas chodil zdřímnout, jeho chrápání tlumilo jen hučení pece, dcera si dole procvičovala jeden nový postup. Teprve s ním začínala a zřejmě si neuvědomila, jak opatrně musí při odlamování skla postupovat, protože i tak poddajný a tvárný materiál může být nečekaně, v jediném okamžiku, velice křehký.

Stál jsem vedle ní s kbelíkem vody, abych formu vzápětí ochladil. Byl jsem zcela uchvácen jejíma očima – byly úžasné zelené a já na chvíli nedokázal myslet na nic jiného –, a tak jsem si až příliš pozdě všiml, že když ťukla o hranu svalovací desky, aby sklo oddělila od píšťaly, udělala to příliš prudce.

Ten náhlý otřes narušil sklovinu, která byla uvnitř ještě pořád zahřátá na tisíc stupňů, její křehký povrch vybuchl a žhavé kousíčky se rozlétly po místnosti. Poslední věc, kterou jsem kdy levým okem uviděl, byly její ruce, které jí vylétly k obličejí. V té chvíli se mi do rohovky zasekl střípek horkého skla a rozřízl ji na dva kusy, další se zabodl do bělostné pokožky na její pravé lícni kosti. Oba jsme vykřikli bolestí a klesli na kolena, oběma nám z tváře prýštila krev. Při pádu jsem zdravým okem viděl, jak ke mně v hrůze natahuje ruku, a slyšel jsem, jak volá mé jméno.

„Lukáši!“

A já v tom okamžiku, který byl jedním z nejšťastnějších v mém životě, zase natáhl ruce k ní.

B.

„Myslím, že moc piju,“ pronesl ženský hlas na vernisáži výstavy v jedné galerii ve východním Londýně. Ben, který byl zcela pohroužen do rozhovoru se svým společníkem, starším šedovlasým mužem, se překvapeně otočil. Vedle něho stála krásná neznámá dívka.

Dobré vychování ho přimělo, aby pokračoval v debatě o exponátu nazvaném „Hněv v kontextu“ – ošklivé sošce z fialového skla. „Tohle bych si domů nepořídil,“ prohlásil odvázně, „ale

v podstatě nás takovéhle kousky aspoň nutí k zamyšlení, nemyslíte?“

„Podle mě je to hnusné,“ vmísila se do hovoru krásná neznámá. Maličko se jí přitom pletl jazyk a koutky dokonalých úst zvýrazněných rtěnkou jí, když to říkala, trochu poklesly, ale Benovi její cizokrajný přízvuk připadal roztomilý.

Jeho společník si odkašlal, jako by se chystal něco říct, a tak Ben rychle dodal: „Víte, umělec nemůže požadovat nic jiného, než aby jeho dílo vyvolalo nějakou reakci.“ Starší muž se ale už obrátil k odchodu a Ben své sousedce pošeptal: „To dělala jeho žena!“

„Stejně je to hnus.“ Nedokázal určit, kolik jí může být let. Naklonila hlavu na stranu a dodala: „Nemyslíte?“

Ben si sošku znovu prohlédl. „Tedy podle mého vkusu to zrovna není...“ začal váhavě.

„Pravdu!“ přerušila ho a její pohled ho přikoval na místo.

„Tak dobře,“ připustil, „taky mi to přijde děsné, ale k tomu jsem se chtěl právě dostat. Arabella možná chtěla jen provokovat...“ Když se na něj tázavě podívala, dodal na vysvětlenou: „Autorka té věci. Támhleta, v těch fialových šatech.“

„Asi to bude její oblíbená barva.“

„A jakou barvu máte ráda vy?“ zeptal se.

„Bílou.“

„Proč?“

„Protože bílá je barva všech barev. V bílé je poctivost.“

„Očividně jste o tom hodně přemýšlela!“

Neznámá se znovu napila vína. „Dneska večer přemýšlet vůbec nechci.“

„Aha...“ Napadlo ho, jestli by ji neměl nenápadně přimět, aby si dala kávu.

„Vy tu musíte ještě zůstat?“ zeptala se. „Protože se s autorkou těch věcí znáte?“

„No, ehm, a–asi bych tu ještě chvíli z–zůstat měl.“ Podrážděně zavrtěl hlavou, aby se zbavil toho koktání.

„Nemůžete jít se mnou domů?“

Nemohl odtrhnout pohled od té záplavy mléčně bílé pleti, která jí od ramen postupovala k výstřihu. „To jste vždycky takhle přímočará?“

„Nikdy,“ opáčila. Naklonila se dopředu, natáhla ruku k jeho jmenovce a opatrně si ji přidržela rudě nalakovanými nehty. „Ben Palmer.“

Líbilo se mu, jak jeho příjmení vyslovila. Znělo to jako „Palmer“.

Na tváři měla drobnou jizvičku a v žíhané zeleni jejích očí bylo něco, co ho neodolatelně přitahovalo. Snad jakási touha, možná ve mně poznala sprízněnou duši, říkal si v duchu. A protože na akvamarínově modrých šatech, které dokonale obepínaly její postavu a dávaly vyniknout kaštanové barvě jejích vlasů, neměla jmenovku, zeptal se jí: „A vy jste...?“

„Jmenuju se Kateřina,“ podala mu ruku. „Ale vyslovit ‚ř‘ by pro vás nejspíš bylo dost těžké, tak mi můžete říkat Katerina. Katerina s ‚K‘.“

„Těší mě, Katerino s ‚K‘. Na vašem jméně aby si člověk zlámal jazyk, jestli vám nevadí, že to říkám.“

„Tam, odkud pocházím, je úplně běžné. Navíc se dá v mé rodné řeči změnit třeba na *Katušku* nebo *Kačenku*, asi jako vy byste řekli třeba *Kathy*. A taky píšeme takové zvláštní značky nad některými písmeny, ale ty tady nic neznamenaají, tak je nepoužívám.“

„No páni! Ve srovnání s tím mi ‚Ben Palmer‘ připadá dost nudné.“

„Mně ne.“ Upřeně se na něj podívala a on v rozpacích přešlápl.

„A c-co vás přivedlo sem?“

„Jedna kamarádka mi poslala vstupenku.“ Ukázala na vystavený artefakt a melancholicky si povzdychla. „Já dělám hezčí věci, než je tohle.“

„Opravdu?“

„Pocházím z českého sklářského rodu, patřím už ke třetí generaci.“

„Aha. A čím se tedy zabýváte tady v Londýně?“

„Studuju teď dějiny skla. Na univerzitě.“

„Vážně? Na které?“

„East Anglia. A co děláte vy?“

Ben polkl doušek vína. „Pracuju v nakladatelství. Jako redaktor.“

„Baví vás to?“

„Vlastně ano. I když podobně jako většina těch, kteří tráví celé dny opravováním textů jiných lidí, tajně toužím po tom napsat nějakou knihu sám.“

„A co vám brání?“

Tuhle otázku už Ben slyšel mnohokrát, nikdy však nebyla položena s takovým upřímným zájmem. Něco v jejím dychtivém pohledu ho zaskočilo. „Vlastně jsem se o to p-pokoušel, věřte mi. Dokonce mám jedno rozepsané veledílo někde v šuplíku. Jenže ono není tak s-snadné ze sebe vychrlit bestseller, když člověk pracuje na plný úvazek a plete se mu do toho i spousta dalších věcí.“

„A proč to musí být zrovna bestseller? Sám jste to před chvílí říkal – umění je důležité jen proto, že nás nutí k zamyšlení.“

„Přímý zásah.“ Ben se mimoděk usmál. „Víte, problém je v tom, že když člověk píše knihu, chce to talent a trpělivost, a já ani jedním z toho z-zrovna moc neoplývám.“ Líbilo se mu, jak pozorně sleduje jeho rty a jak se jí pokaždé, když se bezpečně probojuje na konec věty, zvednou koutky v povzbudivém úsměvu. S nově nabytou sebedůvěrou dodal: „V redakci mi na zdi visí můj oblíbený kreslený vtip. Dva lidi se baví na večírku a jeden z nich povídá druhému: *‘Píšu román.’* A ten druhý opáčí: *‘Já taky. Nemám ani čárku.’*“

Kateřina naklonila hlavu na stranu, jako by si ho chtěla pozorně prohlédnout. „Měl byste prostě psát a nestarat se, co si kdo myslí. Otevřít stávedla.“

„S-stavidla,“ opravil ji Ben. Najednou zvažněl. „Možná že právě toho se bojím,“ zamumlal.

„Franz Kafka říkal, že kniha má být jako sekera na to zamrzlé moře v nás,“ dodala Kateřina tiše.

Ben si Kafkova slova nechal plně proniknout do vědomí a vychutnával si představu, kterou vytvářela. Právě se to své společnosti chystal říct, když se od něj najednou odvrátila. Díval se na její profil a pocítil slabé bodnutí u srdce, zklamalo by ho, kdyby ji to jeho koktání odradilo. Vada řeči se mu vracela, jen když byl nervózní. Pociťoval téměř dětinskou potřebu se téhle ženě zalíbit. Kéž by ji tak mohl mít jen sám pro sebe někde, kde by mu řeč nebyla na překážku. Nebyla klasicky krásná, přesto se jí nedal upřít jistý zvláštní půvab. Ale bylo tu ještě něco jiného, něco ještě silnějšího než touha, nebyl si ale jistý, co to je.

Jako by mu četla myšlenky, znovu se k němu otočila a oči jí zářily. „Je tady hrozný hluk,“ zašeptala. „Chtěla bych odsud utéct s jedním pohledným mužem, který mi připomíná někoho, koho jsem kdysi znala.“

„A kam byste chtěla jít?“ opáčil. Snažil se působit světaznaleji, než se po tom rozhovoru s ní cítil.

„Na místo beze slov...“ Položila mu dlaň na hrud'. „Nechci být sama, Bene Palmere. Dnes večer ne. Půjďte ke mně a budete se mnou spát... ano?“

Ben se zasmál – trochu moc nahlas. Srdce mu pod její dlaní bušilo. „Vy vážně věříte v upřímnost!“

Přistoupila ještě blíž a přitiskla se k němu. „Je tolik lží. Já hledám pouze pravdu – *truth*. Polibte mě.“

„A potom?“ Dychtivě vdechoval její vůni.

„Vezmu vás na jedno místo. Není to daleko.“

„A-ano. Máte tam víno?“

Přikývla.

„Doufám, že bude lepší než tohle.“ Pozvedl sklenku.

„Půjďte se mnou?“ Sjela mu prstem po knoflíčkách košile až k přezce opasku.

Ben pocítil důvěrně známou vlnu horka. Rozhlédl se po galerii. Není důvod, aby tu ještě zůstával. Byl v tuhle chvíli volný,